

David Heinrich Köpken

**Dav. Henrici Koepkenii, Phil. & Theol. Doct. & Prof. Duc. Publ. Ord. Universitatis
h. t. Rectoris, Programma Funebre, Qvo Ad Eundum Exeqvias ... Foeminae,
Henricae Mariae Schelhameriae, qvas Conjugi haud pridem suæ Viduus mœrore
luctuqve plenissimus, Vir ... Dominus Christoph. Mart. Burchardus, Med. Doct. &
Prof. Publ. Ord. itemqve Poliater Celeberrimus, hodie adornatas voluit, Cives
Academicos O. O. Honoratissimos ... invitat**

Rostochi[i]: Literis Johannis Wepplingi[i], [1720?]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1807267911>

Druck Freier Zugang

66 Stücke

Wk1b Gen

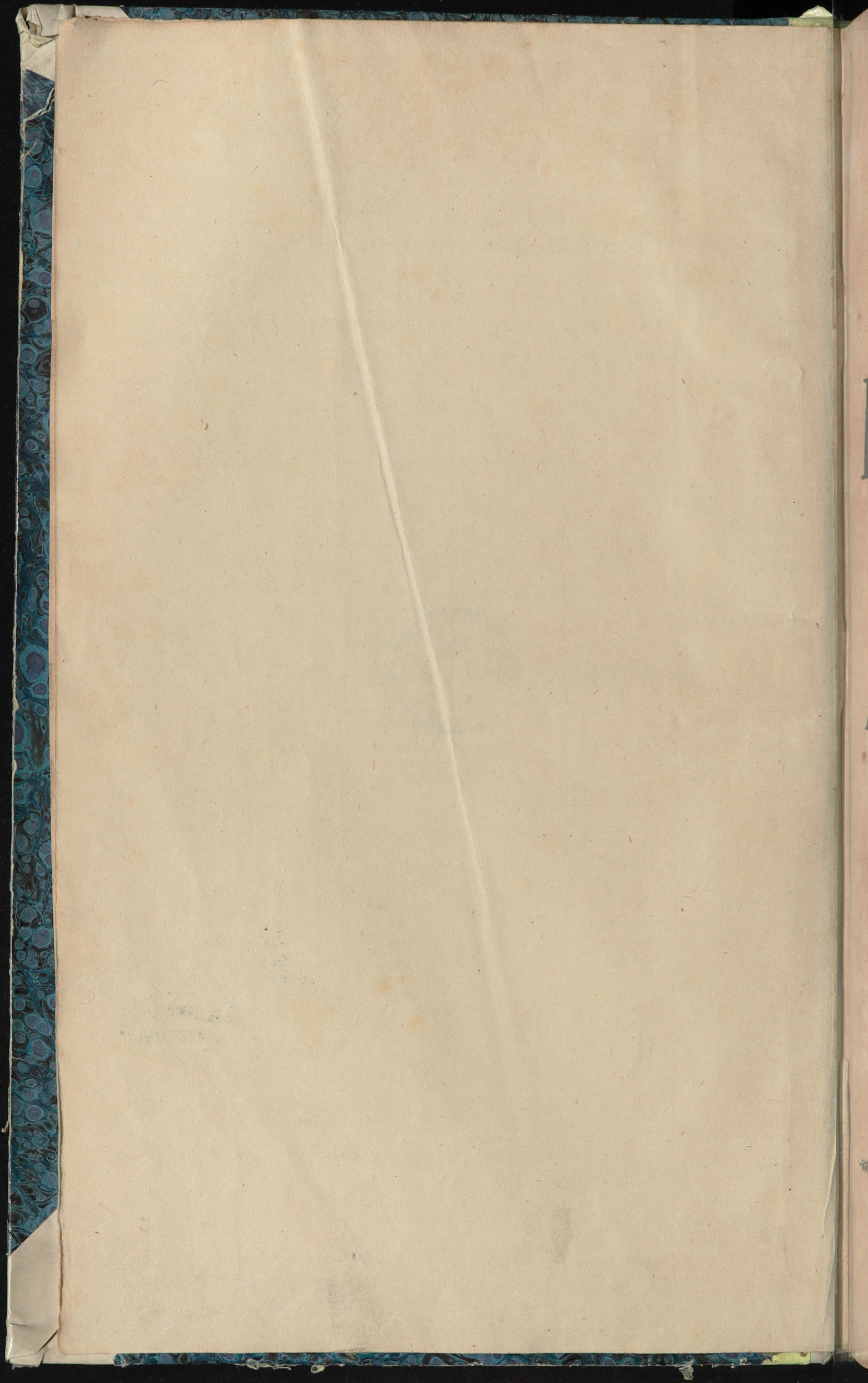
2/2 -40

Inhaltsverzeichnis der Leichenprogramme
in alphabetischer Ordnung der gefeierten
Person mit Sterbejahr.

1. Arnd, Karl. 1721.
2. Bademüller, Johannes. 1723.
3. Baltzer, Jakob. 1706.
4. Becker, Heinrich. 1720.
5. Bergk, Catharina v., geb. v. Hecken. 1712.
6. Steinkopf, Margaretha, geb. Christian. 1719.
7. 8. Crohn [Krohn], Johann Adolph. 1750.
9. Darjes, Joachim. 1740.
10. Duve, Joh. Abraham. 1728.
11. Fabricius, Jakob. 1653.
12. Festing, Johannes. 1685.
13. Willebrand, Catharina Christine, geb. Fischer. 1742.
14. Eggerdes, Catharine Marg., geb. Gerdes. 1714.
15. Graumann, Christian Daniel. 1764.
16. Tielcke, Cath. Dorothea, geb. Giesen. 1719.
17. Glück, Friedrich Gottfried. 1707.
- 18-22. Grünenberg, Johann Peter. 1700.
23. Haberkorn, Joh. Balthasar. 1707.
24. 25. Hahn, Julius Ernst. 1751.
26. Henning, Anna Christina, verh. Redeker. 1718.
27. Hildebrand, Christian. 1712.
28. Knesebeck, Heinrich. 1719.
29. Lembke, Agneta, geb. Hinze. 1749.
30. Lesch, Daniel. 1707.
31. Lindemann, Eva, verh. Dugge. 1719.
32. Lindenberg, Kaspar. 1713.
33. Lüders, Marcus. 1738.
34. Mohr, Heinrich. 1729.
35. Schmidt, Helene Catharina, geb. Petersen. 1756.
36. Radow, Georg. 1699.
37. Müller, Christian. 1740.
38. Niehenck, Georg Vitus Heinrich. 1795.
39. Palthen, Samuel von. 1750.
40. Rhades, Georg Michael. 1758.

41. Rhon, Christoph Gottlieb. 1724.
42. Schelhamer, Henrica Maria, verh. Burchard. 1720.
43. Sandow, David. 1752.
44. *Brasse* (Saß), Charlotte Wilhelmine, geb. Thymne. 1787.
45. Schlaff, Agneta, geb. Lembke. 1748.
46. Vorast, Margareta Sophia, geb. Schleeff. 1758.
47. Schmidt, Jonas. 1745.
48.49. Starck, Samuel Christfried. 1769.
50. Gens Schuckmannia. 1706.
51-55. Schwartzkopff, Kaspar. 1691.
56. Senst, Johannes. 1723.
57. Sibeth, Nikolaus. 1721.
58. - , Catharina Elisabeth, geb. Siebrandt. 1719.
59. Sibrand, Catharina, verh. Radow. 1720.
60. Stever, Christian Michael. 1722.
61. Tielke, Joh. Joachim. 1724.
62. Vandewil, Alexandre de. 1684.
63. Stockmann, Anna Margareta, geb. Varenius. 1715.
64. Walther, Matthias Gustav. 1768.
65. Weidener, Johann Joachim. 1732.
66. Wolfrant, Dietrich. 1698.
- Ko

DAV. HENRICI KOEPKENII,
PHIL. & THEOL. DOCT. & PROF. DUC. PUBL. ORD.
UNIVERSITATIS h. t. RECTORIS,
PROGRAMMA FUNEBRE,
QVO
AD EUNDUM EXEQVIAS
PRAE-NOBILISSIMAE, RARISSIMARUMq; VIR-
TUTUM ORNAMENTIS CONDECORATISSIMAE
FOEMINAE,
HENRICAЕ MARIAE
SCHELHAMERIAE,
quas
CONJUGI haud pridem suae VIDUUS
moerore luctuque plenissimus,
VIR
PRAE-NOBILISSIMUS, EXCELLENTISSIMUS ET
EXPERIENTISSIMUS,
D O M I N U S
CHRISTOPH. MART.
BURCHARDUS,
Med. Doct. & Prof. Publ. Ord. itemqve Poliater
Celeberrimus,
hodie adornatas voluit,
CIVES ACADEMICOS O. O. HONORATISSIMOS
officiosissime pariter ac humanissime
invitat.

R O S T O C H I,
Literis JOHANNIS WAPPLINGI, SERENISSIMI PRINCIPIS, & UNIV. Typographi.

Reve admodum temporis spatium intercessit, quo eximia cuidam magnarumque virtutum laude insignis foemina, cum optimo aetatis flore gauderet, ex hac vita creptæ, Honoratissimi Collegæ nostri quondam conjugii, (Beatam ARNDIAM à me innui, omnes intelligere, autumo,) parentavimus, memoriâ illius funebri Programmate d. 13. superioris Mensis Vobismet, CIVES ACADEMICI O. O. HONORATISSIMI, commendantes. Et ecce! præter spem omnem votumque meum accidit, ut eodem tristi munere iterum mihi nunc sit defungendum. Id quod eo magis invitè aggredior, quò vehementius doleo immaturam mortem incomparabilis mulieris, meæ per uxorem impensissime amatam, sed, cheu! ante septennium & quod excurrit, amplexibus meis subductam, & ex illo tempore desideratissimam, ANNAM CATHARINAM PAPENIAM, affinis æstumatissimæ, & luctum conjunctissimi Collegæ, quem Adsefforem mihi in Regimine Academico Patres Conscripti adjunctum voluere. Constat etenim inter omnes, in medio dierum è viventium medio sublatam haud pridem esse Præ-Nobilissimam & virtutum, quæ mulieres ornant, splendore fulgentissimam foeminam, HENRICAM MARIAM SCHELHAMERIAM, singulare sexus foeminei decus ac ornamentum, Conjugem mellitissimam jucundissimamque Viri Præ-Nobiliss. Experientiss. atque Excellentiss. DN. CHRISTOPHORI MARTINI BURCHARDI, Med. D. & P. P. O. ut & Poliatri Celeberrimi, Fautoris, Amici & Collegæ nostri multum Colendi. Cujus quidem piæ in Domino defunctæ foeminae vitæ curriculum cum describendum mihi exhiberetur, in memoriâ illicò inter perlegendum revocabatur Paulinum illud (Paulum namq; Scriptorem ejus Epistola, & Spiritus S. amanuensens, fuisse, qui in dubium hodiè amplius vocet, haud facile quispiam erit) *Ebr. XIII. 14. Non habemus hic manentem civitatem, sed futuram quærimus.* Sive enim, ubi vitam in hoc mundo egerit, loca civitatesque respiciamus, sive ad beatam illius attendamus è mundo emigrationem, utrinque in illam allegatum quadrare dictum, deprehendo. Non equidem in eâ sum opinione, ac si Apostolus migrationes hominum in mundo, quas multos varias sæpe subire oportet, heic aliter respexerit, quam quatenus comparationis ratio requirit; Interim tamen, experientiâ docente, non paucorum vita eos ipsos non magis atque nos admonet, viatores nos esse, quibus post migrationes emigrandum tandem hinc sit. Quomodocumque enim in mundo sese habeant res nostræ, sive ex uno in alium sapientius locum, ex alia in aliam civitatem transeundum nobis sit, sive in uno semper remanere loco contingat: Hoc velut certum Paulus supponit, nos neque de jure neque de facto manentem heic habere civitatem. Non de jure, quia Christiani non debent habere aliud *πολίτευμα*, aut *πόλιν*, quam in cælo; non de facto, quia boni Christiani nec aliam se habere existimant civitatem, nec habere desiderant. Non permittit chartæ angustia, pluribus de hoc Christianorum Symbolo, quod, utinam! omni die accuratius meditaremur, agi, & prolixior, ut merebatur, institui commentationem. Exemplum autem veritatem istius comprobans luculentissimum præbuit se beatè defuncta. Vel ipsa ejus vita, & in eâ ab uno in alium locum transitus ipsam edocuit, se non manentem heic habere civitatem. Nam in florentissimâ, mihiqve dilectissimâ Helmstädiensi Academia nasci ei contigerat, tenellam verò inde cum B. Genitore in celeberrimam Salanam, & ex ea, in Illustrem Kilonensem Holsatorum evocato, abire oportebat, & abhinc cum squalissimo Marito in nostram hanc Musarum sedem transire. Brunsvicensis terra eam pepererat, Thuringia & Holsatia educaverat maximam partem atque nutriverat, tandem & ad se traxerat Mecklenburgum; nullibi verò permanentem inveniebat civitatem. Istæ verò in vitâ migrationes quid ejus in animo operatas esse judicabimus, nisi crebras de emigratione ex hoc mundo meditationes, ut futuram quæreret civitatem & æternas habitationes? Sed de his ex Historia vitæ illius, mortales inter transactæ, clariùs constabit; quam tamen non minus ob temporis angustiam, quam quia modestia Excellentissimi DN. VIDUI ita flagitat, properantiori nunc scribimus stylo, cum alias innumera alia ad perpetuam Beatæ laudem essent adjicienda.

Nata est HENRICA MARIA SCHELHAMERIA, Anno æræ Christianæ MDCLXXXIV. Patre, Viro Præ-Nobiliss. Excellentiss. atque Experientiss. DN. GUNTHERO CHRISTOPHORO SCHELHAMERO, Med. Doctore Famigeratissimo, primum in Alma Julia, deinde Jenæ Medicin. Professore, postmodum autem apud Kilonenses Medicinæ Professore Primario, & Sereniss. Ducis Holsatiæ Archiatro longe dignissimo, celeberrimoque. Matrem vero venerata est Præ-Nobiliss. & virtutum nitore fulgidiss. Matronam, MARIAM SOPHIAM CONRINGIAM.

Avus Paternus fuit Præ-Nobiliss. Ampliss. & Experientiss. Vir, DN. CHRISTOPHORUS SCHELHAMERUS, Med. Doctor & Professor in Jenensi Academia Excellentissimus.

Avia Paterna erat Præ-Nobilissima Matrona, CHRISTINA ELISABETHA PLATHNERIA, Excellentissimi Viri DN. GUNTHERI PLATHNERI, Consiliarii Vinarientis Aulici ac Ecclesiastici, Filia.

Ex

Ex matre vero Avum habuit Virum Illustrē DN. HERMANNUM CONRINGIUM, Med. Doctorem, & hujus æque ac juris Publici in Academia Julia Professore, ut & Potentissimorum Regum ac Principum Consiliarium maxime inclytum. Cujus tot in Medicinæ, & Juris Publici studio, & variis scientiarum generibus, exstant eruditionis specimina, ut eum nominasse sufficiat, quippe quem digne laudare non possumus.

Avia materna fuit Præ-Nobiliss. Virtuosissimaque ANNA MARIA STUKIA, Illustris STUKII, Juris Consulti & in Academia Julia Antecessoris, mox Serenissimi Brunsvicensium Ducis, tandem vero Potentissimi Sveciæ Regis Stadæ in Ducatus Bremensis Camera Judiciali Superiori, Cancellarii filia.

Ex tam præclara stirpe prognata Nostra, quam primum vivere cœpit salutari baptismatis aqua conspersa & Ecclesiæ DEI inserta fuit. Cumque paululum profecisset, hoc egit semper, ut vita & mores virtutibus majorum responderent. Ut enim ingenio ac judicio pollebat; sic non contenta fuit istis artibus, quæ sexum foemineum communiter ornant, quæque cum ad corporis curam & elegantiam, quatenus adeam colendam obligamur, tum ad conservationem rei familiaris faciunt: sed his, quibus abunde erat instructa, eas quoque, quæ animum formant dotes, jungere, & à teneris annis sibi comparare instituerat. Ex quibus primum locum merentur mysteria Christianæ doctrinæ, quæ non tantum thetice perspecta habebat, sed etiam in quibus capitibus à nobis dissentiat Romana Ecclesiæ, & nos vicissim à Reformatis, callebat, ac horum dogmata, præprimis errores Papisticos argumentis è sacra scriptura adductis oppugnare didicerat. Quod vero ad ipsum pietatis cultum attinet, DEum serio amare nitebatur: ne vero sibi ipsi hic fucum faceret, magnitudinem istius amoris æstimabat ex propensione animi, quæ proximi commodis inservire studebat. Hinc neminem ultro ladebat; nullius ignominiose facta, licet ab aliis sibi relata, unquam propalabat; aliorum miseriis pro virili subveniebat, aut si id non liceret, certe ingemiscebat. A superstitione tamen ac fanatica quorundam sanctimonia, quæ omnes ecclesias perreptant, & cum Curios simulent, Ba hanalia tamen vivunt, penitus abhorrebat, & licet alias ab accusandi studio esset aliena, horum tamen fraudes quæ in detegeret, omnibusque averfaretur viribus, sibi temperare non poterat. Porro animum excoluerat Historia cum sacra, tum profana. In quæm finem horis subcisivis perlegerat Josephum, Sleidanum, Gothofredum, Cominæum, & præprimis recentissimi gravissimæque, scriptoris Vassorii Historiam Ludovici XIII. Galliarum Regis, aliosque innumeros autores, quæ particularem historiam tradidere: Galli Memoires vocant. Lingvas, Gallicam æque ac Italicam nitidissime loquebatur: Latinam in tantum callebat, ut Classicos auctores sine hæsitacione legeret: sermonis tamen usum nunquam addidit, ne vanam eruditionis gloriam captare videretur. Quapropter etiam, in Poësi si quid meditaretur aut scriberet, in publicum dimanare nunquam permisit. Neque tamen propterea totam se tradebat studiis, aut rem familiarem negligenter curabat: Omnes, quorquæ Beatam nostram novere, id laudis ipsi non denegant, fuisse veram matrem familias, quæ quicquid ad educationem liberorum pertinebat, aliaque opera domestica, cum ad usum, tum ad ornamentum facientia, adeo diligenter ac sollicitè curaverit, ut nulli unquam in hac re fuerit inferior. Itaque mirum videri non potest, si dixero, eam temporis tam exactam habuisse rationem, ut nunquam horulam, nisi quæ forte amicorum consortio concedenda erat, sineret inutilem dilabi. Quicquid enim temporis à negotiis domesticis vacuum, aut ob imbecillitates corporis nonnunquam in lecto terendum erat, id omne vel legendo vel scribendo impendebat, ita, ut nunquam minus otiosa esset, quam cum otiosa videretur. Quæmadmodum autem domi rebus suis erat intenta, diligens, assidua, sollicita, sic foris in consortio aliorum affabilis, honesta, decens, decora, jucunda, & ut paucis me expediam, sexus sui ornamentum.

Tot donis instructa HENRICA MARIA nostra circa finem Ai. MDCCXV. nupsit, quem supra laudavimus, Collegæ nunc nostro æstumatissimo, Excellentissimo DN. D. CHR. STOPHORO MARTINO BURCHARDO, tum temporis Professore, in Academia Kiloniensi, Medicinæ Extraordinario: inauspicato tamen omine, siquidem triduo post nuptias. Pater novæ nuptæ Hemiplegia lateris sinistri correptus, paulo post diem obit supremum. Et sane non fefellit eventus præsagium: nam integrum ipsius matrimonium, non nisi concatenata fuit miseria. Mox enim cum marito, nunc tristi viduo, quæ Professionem Medicam, ab Amplissimo Senatu Rostochiensis, brevi post nuptias celebratas ipsi oblata, susceperat, in nostras oras delata, varias cum animi tum corporis ægrotudines perpessa est. Vix Sedem hic fixerat, cum Terras has belli flamma misere corripere. Ut enim erat mitis ac humani ingenii, aliorum miseras non sine lachrymis contueri aut audire poterat. Augebat dolorem inopinatus charissimæ Matris in Hoffatia obitus, & ne quid mali deesset, sequebatur eam post semestre tempus, e mortallum cœtu in ipso ætatis flore ereptus, conjux dulcissimæ sororis, DN. PAULSENIUS, Classiariorum, quos Glückstadii ad Albim alit Potentissimus Danorum Rex, & rei navalis, Præfectus supremus, cujus immaturam mortem non ipsius tantum, quem genuini fratris instar diligebat, sed relictæ quoque sororis causa, satis impatiēter tulit, & acriter dessevit.

Acce.

Accedebant imbecillitates corporis, & nonnunquam graviores morbi, quos cum ipsa animi agri-
tudo, tum gravidæ aut parientis conditio vel producebant vel fovebant. Et sane ante sesqui-
annum, & quod excurrit, adeo misere decubuit, ut non sua & Artis Medicæ ope, sed mira-
culo divino restitutam, ipse fateatur DN. Viduus. Ex Pleuritide namque in phthysicam di-
spositionem incidens, continuis quatuordecim hebdomadibus lecto affixa adeo extenuata est, ut
non hominis, sed sceleti speciem referret. Auxerat malum contractura pedis sinistri, acu-
tissimis in genu doloribus stipata, ut integras noctes insomnes duceret, & inter epulatus ac cu-
ras consumeret. Debellatæ tandem sunt febris hæctica ac tussis, & dolor inducias concessit:
deseruit itaque lectum, sed ob perseverans pedis vitium, non nisi baculo ac fulcro subalari sub-
nixâ incedere poterat. Quamvis autem sua mala satis patienter ferret, quippe quæ affectibus suis
imperare didicerat, in hac tamen sanitatis æque ac formæ iactura non ita se vincere poterat,
quin animi consuetæ alacritas morumque suavitas in levem morositatem ac triste silentium de-
flecterent. Tandem sub ipsam æstatis præteritæ initium recta valetudo, & simul pristina in-
doles, ac gratia redire. Jamque meliora sperabat fata, cum subito inter mortales esse desit:
suo nobis exemplo documentum relinquens, quam caducæ sint mortalium res, & dum in por-
tu navigare putamus, sæpe in ipso vado naufragium fieri.

Cæterum susceperat Beata nostrâ durante matrimonio duas liberalis indolis filias, ex
quibus major natâ JUSTINA MARGARETA SOPHIA, An. CIOCCCXVI. lucem adspexit:
Minorem vero SOPHIAM An. CIOCCCXVIII. enixa fuit.

Tertia nunc vice utero conceperat: in quo statu per integros octo menses satis commode
habuit: jamque animi læta tempus instantis partus opperiebatur, cum ex inopinato in ipso
Ectost. Adscensionis hæmorrhagia uterina corriperebatur. Repressum quidem toties malum est, non
vero penitus debellatum: siquidem quovis biduo aut triduo revertens cruentam tandem necem
optimæ feminæ intulit. Quam cum prævideret, vel certe meditaretur, die XXVII. Maji, ut
animæ suæ consulere, sacra cœna se munire voluit. Subsequente die ad vespertinam incli-
nante, dolores experiebatur parientibus familiares, non tamen partus sequebatur, sed la-
ticis vitalis rivuli cum impetu, quoties dolores recurrerent, prorumpabant. Desperata itaque
res videbatur, imprimis cum nulla signa mox secuturi partus adessent, & foetus brevi post in
utero occumberet, quemadmodum id ex horrore & refrigeratione abdominis ac femorum, de
qua puerpera, licet culcitris probe munita, quærebatur, colligi poterat. Nec quicquam am-
plius in Chirurgia aut Obstetricia arte præsidii: siquidem hæmorrhagia continua, viriumque ple-
naria prostratio manulem operam non admittebant, & ipsa eam pertinaciter derectabat: mo-
riendum ipsi esse iterato pronuncians, idque unicum ab adstantibus efflagitans, ut inani ope
se non ulterius excruciant, sed quiete mori sinerent: Concedendum itaque aliquid ipsius præ-
cibus, imprimis cum ipsa natura à pariendi conatu desisteret, cessantibus penitus, qui foetum
promoverent, doloribus. Placidum itaque somnum cepit, non tamen diuturnum: nam mox suc-
cedentes præcordiorum angustia quietem facile excussere. Itaque, quæ adhuc restabant vitæ mo-
menta summo Numini & piis meditationibus impendere desiderans, primo statim mane Viros
Summe Reverendos & Excellentissimos, DN. D. JOH. JOACH. WEIDNERUM, Eccl. Mar. Pa-
storem, & DN. PETR. BECKERUM, ad D. Jac. Archi-Diac. utrumque longe meritissimum, & il-
lum SS. Th. hunc Mathem. Professores Publ. Celeberrimos, accessit, ut horum monitis ex-
citata, animam, à mundanis abstractam, Creatori suo redderet illibatam: probe gnata, nil conde-
mnationis iis esse, qui sunt in Christo Jesu. Introducitis deinde filiabus ultimum valedixit,
ac benedictionem maternam ipsis imposuit. Quibus peractis, tranquillo animo mortem ex-
spectabat, quæ etiam hora tertia pomeridiana succedens optimam ipsius partem, animam,
ex corporis ergastulo solutam, ad æternas habitationes in Patriam & permanentem Civitatem
transtulit, nobis vero reliquit exuvias, nunc publice efferendas.

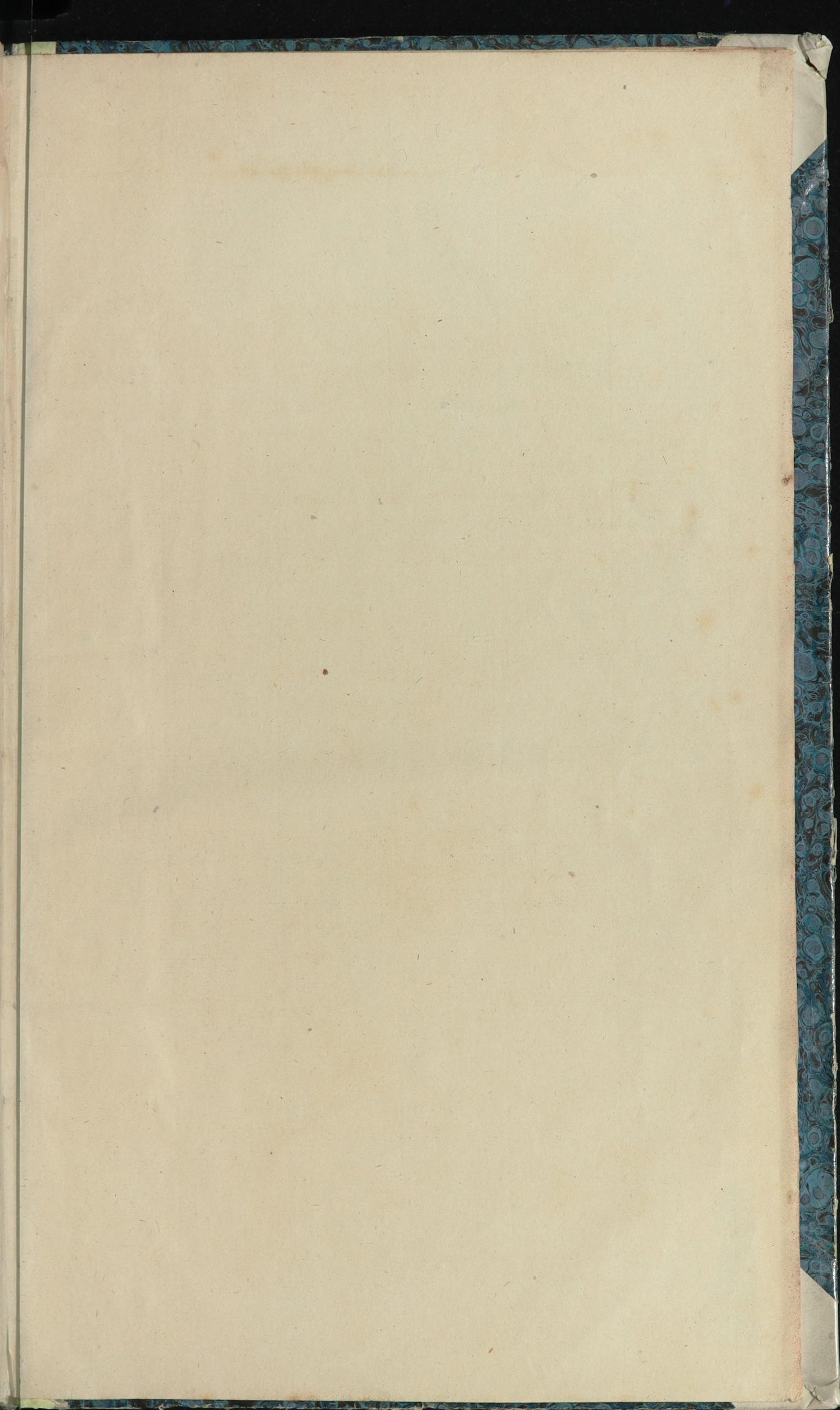
Cui supremo Beatæ exhibendo officio huncce diem destinatum voluit Viduus
magno in mœrore constitutus, cujus mœrori tristitiæ, angustia, lucui cœlesti ap-
precamur solatium. Ut tamen & ipsi, CIVES ACADEMICI HONORATISSIMI!
quantum in nobis, conferamus, quo erigi quodammodo animus ejus queat, cine-
ribus pie Defunctæ id, quidquid est, ultimi honoris, quæso, exhibeamus, ut eosdem in
sepulchrum suum deponendos frequenti lugubri comitatu prosequamur. Debetur id præsta-
tissimis, quæ vivens polluit, Beatæ virtutibus: postulant eximia publici Doctores in Aca-
demiâ merita: exigit propriæ quoque mortalitatis consideratio. Nam semper menti nostræ
obversetur illud: HODIE MIHI, CRAS TIBI!

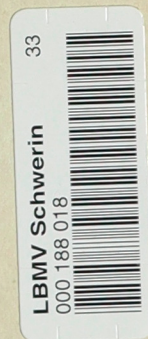
Valete!

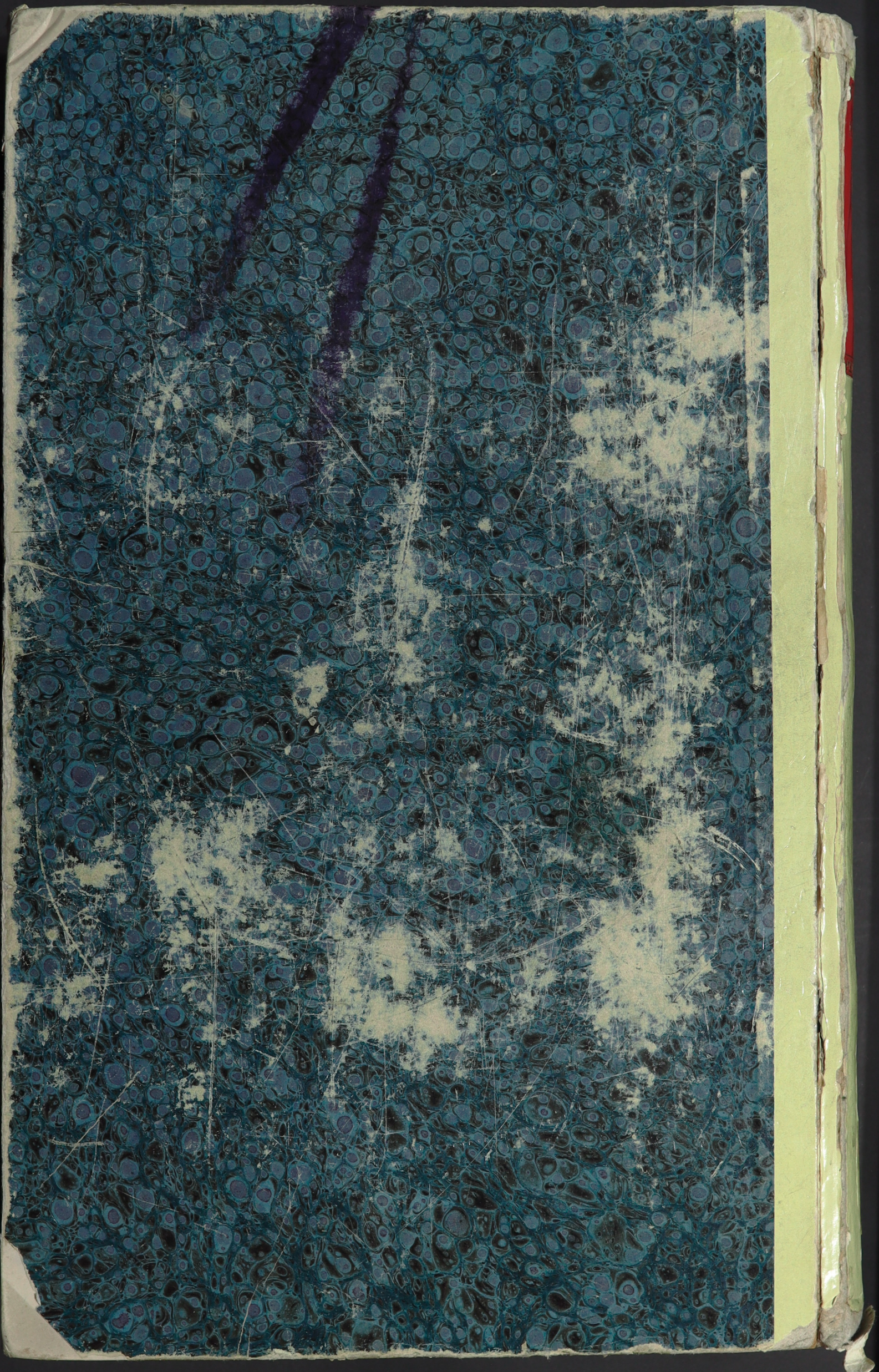
P. P. sub Sigillo Rect. Academ.

d. 14. Junii, A. MDCCXX.

re vero Avum habuit Virum Illustrē DN. HERMANNUM CONRINGIUM,
& hujus æque ac juris Publici in Academia Julia Professore, ut & Potentissi-
ac Principum Consiliarium maxime inclytum. Cujus tot in Medicinæ, &
radio, & variis scientiarum generibus, exstant eruditionis specimina, ut eum
clat, quippe quem digne laudare non possumus.

materna fuit Præ-Nobiliss. Virtuosissimaque ANNA MARIA STUKIA, illu-
Juris Consulti & in Academia Julia Antecessoris, mox Serenissimi Brunsvicen-
ndem vero Potentissimi Sveciæ Regis Stadæ in Ducatus Bremensis Camera Ju-
ri, Cancellarii filia.

præclara stirpe prognata Nostra, quam primum vivere cœpit salutari baptisma-
ria & Ecclesiæ DEI inserta fuit. Cumque paululum profecisset, hoc egit sem-
& mores virtutibus majorum responderent. Ut enim ingenio ac judicio polle-
contenta fuit istis artibus, quæ sexum foemineum communiter ornant, quæque
is curam & elegantiam, quatenus adeam colendam obligamur, tum ad conserva-
iliaris faciunt: sed his, quibus abunde erat instructa, eas quoque, quæ ani-
dotes, jungere, & à teneris annis sibi comparare instituerat. Ex quibus pri-
merentur mysteria Christianæ doctrinæ, quæ non tantum thetice perspecta ha-
tam in quibus capitibus à nobis dissentiat Romana Ecclesiæ, & nos vicissim
callebat, ac horum dogmata, præprimis errores Papisticos argumentis è sacra
ctis oppugnare didicerat. Quod vero ad ipsum pietatis cultum attinet, DEum
tebatur: ne vero sibi ipsi hic fucum faceret, magnitudinem istius amoris asti-
pensione animi, quæ proximi commodis inservire studebat. Hinc neminem

gnominiose facta, licet ab aliis sibi relata, unquam pro-
pro virili subveniebat, aut si id non liceret, certe ingemiscbat.
atica quorundam sanctimonia, qui omnes ecclesias perreptant, &
analla tamen vivunt, penitus abhorrebat, & licet alias ab accusan-
amen fraudes qui detegeret, omnibusque aversaretur viribus, sibi
o animum excoluerat Historiæ cum sacra, tum profana. In quæ
erat Josephum, Sleidanum, Gothofredum, Cominæum, & præ-
que, scriptoris Vassorii Historiam Ludovici XIII. Galliarum Rê-
tores, qui particularem historiam tradidere: Galli Memoirs
n æque ac Italicam nitidissime loquebatur: Latinam in tantum
es sine hæsitazione legeret: sermonis tamen usum nunquam ad-
s gloriam captare videretur. Quapropter etiam, in Poësi si quid
n publicum dimanare nunquam permisit. Neque tamen propte-
, aut rem familiarem negligenter curabat: Omnes, quotquot
laudis ipsi non denegant, fuisse veram matrem familias, quæ
erorum pertinebat, aliæque opera domestica, cum ad usum, tum
, adeo diligenter ac sollicitè curaverit, ut nulli unquam in
que mirum videri non potest, si dixero, eam temporis tam ex
ut nunquam horulam, nisi quæ forte amicorum consortio
utilem dilabi. Quicquid enim temporis à negotiis domesticis va-
corporis nonnunquam in lecto terendum erat, id omne vel le-
ebat, ita, ut nunquam minus otiosa esset, quam cum otiosa vide-
n domi rebus suis erat intenta, diligens, assidua, sollicita; sic foris in
nonesta, decens, decora, jucunda, & ut paucis me expediam, se-

HENRICA MARIA nostra circa finem Aî. MDCCXV. nupsit,
illegæ nunc nostro æstumatissimo, Excellentissimo DN. D. CHRI-
BURCHARDO, tum temporis Professore, in Academia Ki-
linario: inauspicato tamen omine, siquidem triduo post nuptias
olegia lateris sinistri correptus, paulo post diem obili supre-
llit eventus prælagium: nam integrum ipsius matrimonium,
iseria. Mox enim cum marito, nunc tristi viduo, qui Professi-
timo Senatu Rostochiensis, brevi post nuptias celebratas ipsi obla-
ras delata, varias cum animi tum corporis ægrotudines perpessa est.
erras has belli flamma misere corripere. Ut enim erat mitis ac hu-
as non sine lachrymis contueri aut audire poterat. Augebat dolorem
is in Holfatia obitus, & ne quid mali deesset, sequebatur eam post
um coetu in ipso ætatis flore ereptus, conjux dulcissimæ sororis, DN.
um, quos Glückstadii ad Albim alit Potentissimus Danorum Rex,
remus, cujus immaturam mortem non ipsius tantum, quem genuini
licitæ quoque sororis causa, satis impatiēter tulit, & acriter deflevit.
Acce,

